

Leren en Schrijven

Leren en Schrijven

Een ware ontdekkingsstocht

Sanne Verweij
Jennifer Schoolenberg

Een boek is niet een boek.

Niet alléén een boek.

Een boek is een avontuur, een wereld, een ervaring.

Lezen is niet lezen.

Niet alléén lezen.

Lezen is spanning voelen, verliefd worden, lachen en huilen.

Clavis Young Adult, uitgeverij

Sanne Verweij, Jennifer Schoolenberg

Omslagontwerp: Jennifer Schoolenberg

Omslag afronding: Ken van den Kerckhof, Laurianne Aerts

Opmaak binnenwerk: Jennifer Schoolenberg

ISBN: 9789402183702

© Sanne Verweij, Jennifer Schoolenberg

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie

Bravenewbooks.nl

Voorwoord

Het was mei 2018. Er was een hoop stress bij ons beiden. De eerste stap voor het profielwerkstuk moest af zijn. Oftewel: zorg dat je een projectpartner hebt en een onderwerp. Jennifer wilde per sé een boek schrijven als eindproject, maar had geen partner, terwijl dat wel verplicht was. Sanne had ook geen partner of onderwerp. We waren wel al vriendinnen, maar wisten nog niet van elkaar dat we van boeken hielden en dat verbond ons. We hadden alleen wel een probleem. Ja, we hadden een begeleidster die in ons geloofde en ons vrij liet met onze ideeën. En ja, er viel genoeg informatie te vinden op internet over het schrijven en publiceren van boeken. En ja, we hadden een uitgever. Wat we *niet* hadden was ervaring. Al van jongs af aan schrijven we verhalen over heksen en moordenaars, maar ook ècht een verhaal schrijven is wel even andere koek. Vooral omdat we besloten alles zelf te doen. Zelfstandig uitgeven betekend ook zelf een omslag ontwerpen, zelf de opmaak regelen en zelf alle fouten en verbeterpunten eruit zeven. Uren en uren hebben we soms naar onze verhalen zitten turen terwijl er niks uit onze vingers kwam, maar als we eenmaal de 'feeling' hadden gingen we ervoor. Dan vlogen de woorden als een malle uit onze vingers. Soms wilde we van frustratie stoppen, omdat we er gewoon niet meer uitkwamen, maar we hielden vol en maakten het af. We zijn onwijs trots op onszelf en dat mag ook wel.

Natuurlijk hopen wij dat jij als lezer gegrepen wordt door onze verhalen. We zien dit graag terug op Social Media met de hashtag #lerenenschrijven of door ons te mailen op booksbybookss@gmail.com.

Jennifer Schoonenberg
Sanne Verweij

Bittere angst – Jennifer Schoolenberg

JAKE

Langzaam zie ik het blinkende metaal dichterbij komen. Mijn hart klopt in mijn keel. Een schok schiet door me heen. De smaak van bittere angst ligt zuiver op mijn tong. Ik voel de banden doorslippen. Een hoog piepend geluid komt voort uit het schrapen over asfalt. Ik breng nog een laatste schreeuw uit voordat ik met mijn hoofd voorover klap. De schok schiet als een stroomstoot door mijn lichaam. Ik voel de ramen trillen. Zuchtend haal ik adem. Ik weet even niet meer wat ik moet doen. Ik kijk in de spiegel en zie een straaltje bloed over mijn wang stromen. Met mijn mouw veeg ik het weg. Koude lucht streelt mijn wangen. Ineens beseft ik het: ik leef nog.

‘Jake! Jake! Word nou eens wakker. Ga jij alsjeblieft even naar Mira? Ik ben een uur geleden ook al geweest. Ik kan echt niet meer. Ik ben zo moe.’

De warme hand van mijn vrouw Mell belandt op mijn blote schouder. Zuchtend knip ik het lampje op het nachtkastje aan. Een goudkleurige gloed spreidt zich uit over de muren. Het witte behang en de zwarte meubels komen snel op me af wanneer ik opsta. Ik grijp me vast aan de deurklink en wankel een beetje. Ik strompel naar de babykamer, geleid door schel gekrijs. Elke nacht is het weer feest met haar. De zachte donkerblauwe vloerbedekking kriebelt onder mijn blote voeten. Voorzichtig til ik Mira op uit haar wiegje.

‘Stil maar, liefje. Papa is hier. Maak je geen zorgen. Wil je soms wat eten?’

Ik houd Mira een beetje schuin en laat haar op mijn vinger sabbelen. Langzaam loop ik de krakende trap af met haar lichte gewicht op mijn arm. Ik open de deur naar de keuken

en loop naar de koelkast. Wortels, een restje chinees, een fles wijn en een paar verse groentes. Ik schuif alles opzij en vind een beetje van de afgekolfdde moedermelk. Ik stop het in een flesje en maak het warm. Een druppel spuit ik op mijn hand. Precies goed. Mira begint meteen te slurpen.

‘Dat was lekker hè, meisje van me. Ga je nu een boertje laten? Ja hè.’

Voorzichtig leg ik haar slaperige hoofdje op mijn schouder terwijl ik het flesje weg leg. Zachtjes klop ik op haar warme ruggetje. Zo lief en klein.

Ik twijfelde altijd over het feit of ik wel een kind wilde.

Waarom zou ik het een kind aan doen om in deze verknipte wereld te leven? Een wereld waarin burn-outs en depressies de heersers zijn. Maar dat was vóóordat Mell me vertelde dat ze zwanger was. Ik zag de zielsgelukkige blik in haar ogen en was meteen overstag. Ik zou er echt alles aan doen om mijn kleine meisje te beschermen tegen de wereld van pesterijen, perfectie en ijdelheid. En nu ligt ze hier met haar hoofdje op mijn, *mijn*, schouder te dutten.

Ik loop terug naar boven en leg Mira terug in haar wiegje. Ik draai een rondje en kijk naar het sterretjesbehang. Links in de hoek staat een levensgrote Winnie-de-Pooh-knuffel. Die heb ik op de kermis gewonnen toen Mell hoogzwanger was. Ik streel nog een laatste maal over Mira’s wangetjes en loop dan de kamer uit. De zoete geur van Mells parfum dringt mijn neus binnen. De grijze lakens trek ik tot net onder mijn oksels. Ik sla een arm om Mell heen en druk mijn neus in haar haar.

‘Jezus, waar komt dat kabaal vandaan?’

Mijn ogen zitten nog half dicht. Ik voel harde korstjes in mijn ooghoeken prikken. Ik heb een smerige ochtendsmaak in mijn mond en voel de warmte over mijn blote armen strijken. De ramen staan te trillen van de herrie. Het bed naast me is